

Pofon

2011-11-06 12:02:29

Az ökölvívás a küzdő felek szempontjából egyértelműen nyílt és egyenes versengés két ember között a győzelem érdekében. Talán egyetlen hibája a szubjektív megítélés lehetősége, a bírói döntések következményeként, de ezt hagyjuk figyelmen kívül, mert akkor egy más mezőbe terelődne ez az írás. Annyit értek az ökölvíváshoz, mint egy átlagember, talán annival többet, hogy sportszervezői,

atlétika edzői képesítesem és gyakorlatom okán gyorsabban átlátom a sportági műfajok alapvető sajátosságait. Hozzáteszem, hogy amikor a 70-es években az Alsóvárosi Általános Iskola tornatermében birkóztam 4 évig a Dósa Pista bácsinál, akkor a Csenki Ferenc által vezényelt ökölvívó edzésekre ráláttam. Ők is ott árnyékoltak, alapoztak, köteleztek és a többi. Azok a fiúk, akik akkor ott edzettek, most hasonló korúak, mint én vagy néhány évvel idősebbek.

Értem őket. Akkor órték dolgoztak a sportvezetők Csenki irányításával, most ők, Szabó Lajos, Lehoczki Laci, Mester Sanyi (és még páran) a halasi bokszelet mozgatói, szervezői, támogatói, életben tartói és az épp aktuális Kiskunhalason rendezett ifjúsági OB-én szereplő helyi versenyzők mentorai. Derék feladat ma egy 30 ezres kisvárosban korosztályos ökölvívó magyar bajnokságot rendezni. Ez olyan erőt jelez, ami messze felülmúlja településünk létszámarányos erejét, ráadásul úgy, hogy a halasi öklözők partiban vannak az érmes helyezésekért. Önmagában **a magyar bajnoki döntő** rendezési képesség komoly erény, de hogy még az utánpótlás egyik élő bázisa is Halas, az már messze túltreprezentált.

Ebben a városban és hiszem, hogy mindenhol a világban egy sportág létét, erejét, képviselési képességét alapvetően az egyes ember elkötelezett szervezői, vezetői, edzői, versenyzői munkája határozza meg. Ebben benne van, hogy a megfelelő infrastrukturális, anyagi, szakmai, személyi forrásokat előteremtik és azt folyamatosan biztosítják. Hogy ezt milyen természetű kútból merítik? Hát olyanból, ami rendelkezésre áll. A halasi bokszelet esetében sincsenek illúzióim. Szerintem javarészt magán pénzekből, fizetség nélküli vagy legfeljebb költségtérítéses edzői, szervezői, sportolói munkából tevődik össze a végeredmény.

Bizonyára a helyi ökölvívás mindennapjaiból nézve e kitérített pillanatban, amikor az ország fiatalságának öklöző színe-javát Halasra hozták össze, úgy érzik, hogy a rengeteg befektetett munkájukhoz, privát pénzükhöz a köz, a nép, a város, a vállalkozók többet is adhattak volna. Igen, jól érzik, többet is adhattak volna. Így érzi ezt minden szervező, aki épp a saját országos rendezvényének nehézségei közepette próbál bizonyítani. Mi is így éreztük augusztus végén a **Fiat Díjugrató Magyar Bajnokságon**.

Azt, hogy ki segít kinek és miért, azt szuverén joga eldönteni. Ha adnak és kapsz, azt el kell fogadni, ha nem adnak és nem kapsz, azt el kell fogadni. Ennyi és nem több. Olyan egyszerű, mint a pofon. Ez a szervezői sors. A lényeg azonban a rendezvény, az összes megelőző és azt követő rendezőt terhelő nehézség csak pillanatnyi érzelmi kérdés. A harc természetese sebesülés, mint bokszban a pofon. Elmúlik. És ami megmarad, az maga a csata élmény, a rendezvény, amit az utókor megismer a krónikákból, a jegyzőkönyvekből. És amikor azokat olvasod, nézed évek múlva, akkor jössz rá majd te is, hogy ami erősített, az épp a pofon.